

סמכו ענין לו.

סמך הכתוב את דין המכשף לדין שוכב בהמה, כדי לדמותו, שיהיה אותו ענין של שוכב בהמה, נוהג גם במכשף:

מה שוכב עם בהמה, דינו מבואר בתורה שהוא בסקילה, שהיא המיתה החמורה ביותר — אף מכשפה [ומכשף] דינה בסקילה.

אמר לו רבי יהודה: וכי מפני שסמכו ענין לו, נוציא את זה המכשף לסקילה, שיהיה נידון במיתה החמורה ביותר?!

והלא אין הסמיכות ראייה!

אלא, אמר רבי יהודה, מכאן אתה למד שמכשף דינו בסקילה:

אוב וידעוני, בכלל מכשפים [בפסוק "מכשפה לא תחיה" חיו.

ולמה יצאו מכלל המכשפים, להכתב בפני עצמן?

היות וכל דבר שהיה בכלל, ויצא להכתב בפני עצמו, לא ללמד על עצמו יצא, אלא ללמד על הכלל כולו יצא.

ולכן יצאו אוב וידעוני, כדי להקיש להם את כל המכשפים, ולומר לך: מה אוב וידעוני בסקילה — אף מכשפה בסקילה.

ועתה מבארת הגמרא: ובמשנה תורה — מנלן דדריש רבי יהודה סמוכים?

דתנן: נושא אדם אנוסת אביו ומפותת אביו. לפי שלא נאמר איסור באשת אביו, אלא במי שנשאה אביו.

וכן נושא אדם אנוסת בנו ומפותת בנו, לפי שלא נאסרה כלתו אלא אם כן נשאה בנו.

רבי יהודה אוסר לשאת באנוסת אביו ומפותת אביו מחמת איסור לאו [אך אינה ערוה שיש בה כרת].

ואמר רב גידל אמר רב: מאי טעמא, מהו מקורו דרבי יהודה?

לפי שהוא דורש סמוכים במשנה תורה.

דכתיב: [דברים כג] "לא יקה איש את אשת אביו". וסמוך לו כתיב "ולא יגלה כנף אביו".

ודרש רבי יהודה את הסמיכות כך:

זה שאסרה תורה לקחת את "אשת אביו" אין משמעות הדבר שאסור לבוא על "אשה הנשואה לאביו".

אלא כוונת הכתוב היא לומר, שכל כנף [דהיינו, ערוה, המכוסה בכנף הבגד] שראה אביו, שבא אביו על אשה זו, ואפילו לא נשא אותה — לא יגלה הבן!

וממאי ד"לא יגלה כנף אביו" באשה אנוסה, ללא נישואין, כתיב?

מעילוייה דקרא. מהפסוק למעלה, בסוף הפרק הקודם.

דכתיב באונס נערה בתולה [דברים כב] "ונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה חמשים כסף".

וסמיך ליה "לא יקה איש". וגומר.

ורבנן, החולקים על רבי יהודה, ואינם אוסרים לשאת את אנוסת אביו, סוברים גם הם שיש לדרוש "סמוכים". אלא, שהם סוברים שאין כאן סמיכות.